

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Avrelii Avgvstini Hipponensis Episcopi Et S. R. E.
Doctoris Vita**

Lancilottus, Corneille

Antverpiæ, 1616

Cap. XVIII. Augustinus se in D. Ambrosij Episcopi Mediolanensis amicitiam
insinuat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42857

CAPVT XVIII.

Augustinus se in D. Ambrosij Episcopi Mediolanensis amicitiam insinuauit.

Lib. 5. Cō-
fess. c. 13.
& 14.

Templum
adit D. Am-
brosij fa-
cundiam
observa-
surus.

HIC initio se in D. Ambrosij Episcopi Mediolanensis amicitiam insinuauit, cuius (scribit ipse) eloquia strenuè ministrabant adipem frumenti Dominici, & letitiam olei, & sobrietatem vini ebrietatem populo. Fuit autem perhumaniter Augustinus ab eodem acceptus, ideoque vicissim Ambrosium amauit; non quidem tamquam doctorem veritatis, sed tamquam virum benignum & hospitalem. Hunc pro concione verba facientem, differentemque, audiebat studiosè: non intentione quā par erat, sed velut eius facundiam obseruaturus; ceterum rerum quæ ab eo tractabantur incurius atque contemptor: quæ tamen res, vnà cum verbis quorum erat studiosior, pariter in animum descendebant, sed gradatim illæ quasiue pedetentim subibant. Nam primum mylteria fidei nostræ (pro quā nihil dici posse contra Manicheos oppugnantes, hætenus erat opinatus) defendi posse, cumque ratione asseri, solutis maximè quibusdam Scripturæ veteris enigmatibus, sibi persuadebat; reprehendens hanc suam antedictam de Sacris libris opinionem:

nionem: nec tamen ideò, Catholicam viam
ineundam esse, satis illi probabatur. Cogi-
tabat enim quòd & hæc posset habere
doctos assertores suos, qui copiosè nec ab-
surdè aduersus eam obiecta refellerent:
nec propterea damnandum esse quod te-
nebat, quia defensionis partes æquarentur.
In id autem ingenij neruos intendit, vt cer-
tis aliquibus argumentis Manichæos erro-
ris conuinceret: quod cùm minùs succede-
ret, more Academicorum inter omnia flu-
ctuans, de què omnibus addubitans, Mani-
chæos censuit esse sibi relinquendos. Ne-
que tamen Philosophorum, quos huic sectæ
præponebat, sententijs inhærere decreuit,
quòd salutare Christi nomen penitus apud
istos obscurum esset. Statuit autem in Ec-
clesiâ Catholicâ, quam à parentibus com-
mendari acceperat, eousque catechume-
nus degere, quoad aliquid elucesceret, ad
quod potissimùm vitæ cursum dirigeret.
Nec enim iam tum obscure cogitantis ani-
mum vellicabat, quantam felicitatem pro
breuissimâ momentanea quæ delectatione
amitteret: insuper & horrendos in alterâ vi-
tâ cruciatus esse tolerandos impijs, perpen-
dentis haud leuiter mentem excruciabat.
Quomodo verò post longos circuitus er-
rorum ad portum redierit, egregiâ simili-
tudine

NOTA

C 5

tudine

Tom. 4. an- tudine declarat fel. rec. Cardinal. Baro-
no 384. nius: *Accidit planè Augustino, ac si quis è*
n 31. *portu soluens, undique ventorum turbini-*
Videant er- bus exagitatus, iactaretur undique fluctibus:
rones, quo- qui diu oberrans, omni spe prospera nauiga-
modo ad Ec- tionis amissâ, nihil sibi consultius accidere
clesiam Ca- posse intelligit, quàm si ad portum unde sol-
sholicâ Ro- uerat, reuertatur: ita nempe qui à decimo no-
manam cõ- no, ut ait, anno veritatis indaganda cupidus,
sulidò cur- nobilis ingenij vela panderat, Manichaorum
sum refle- flatus impetu raptus, cecâ offusus diu caligi-
ctant. *ne, & in incerto errans, adueriit tandem se*
longè longiùs à portu quem quæsierat veri-
tatis abesse, à quo & remotiùs aberrasse, cum
imprudens Academiam quæsiuit; sed citò
sensit, quòd non veritatis portus, sed reuerà
statio tantùm esset malè fida carinis. Quam-
obrem magno desiderio illum cupere ac qua-
rere portum benè cœpit, unde malè soluisset;
ac licet serò, nouit tamen verè illam verita-
tis tutissimam mansionem, in quâ primo eta-
tis adulta tempore versatus erat, dum à pa-
rentibus traditus est Ecclesiæ Catholica Ro-
mana, factusque catechumenus. Hæc ille.